

מכל הלב והכליה

7

בעלה חשש ודאג, ויחד הם החליטו לעשות כמו שעושה כל יהודי טוב: להיוועץ ברבם.

אם הדרך לביתו של הרב הייתה זרועה בסימני שאלה, הרי שהדרך חזרה הביתה הייתה כבר משורטטת בבהירות, סלולה. הרב נתן את ברכתו החמה לתרומת הכליה, והרב ישעיהו הבר מלמנת חיים פרש בפניהם בבהירות את התמונה כולה. החששות בליבו של בעלה של תמי נמוגו כליל.

תמי פנתה לבדיקות מקדימות. התשובות שהגיעו מילאו את ליבה באושר מזוקק: היא נמצאה מתאימה לתרום כליה לבן הקטן בן הארבע. זה שהתחזיות הרפואיות לגבי צפו סכנת חיים מוחשית וקרובה.

הרופאים עמדו מולה, ניסו להניא אותה מהחלטתה הנדיבה כל כך. 'השתגעתי?!' שאלו אותה, 'אנחנו חייבים

לשאול אותך את השאלה הזו, גילו לה. קימטו את מצחם המלומד בחוסר הבנה. זקפו אצבעות מתרות הזהירו מסיכונים שיתווספו לפני הלידות הבאות.

אבל תמי כבר החליטה. היא נועצה ברבנים שבירכו ועודדו, הלכה אל הרבנית קולדצקי, בתו של שר התורה מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, שאמרה כי אביה מעודד מאוד אנשים ששואלים האם לתרום כליה. לצד זאת, היא גם בדקה את הנושא היטב מבחינה

רפואית, גילתה כי הסיכון הוא מינורי, ולא הסיכמה לסגת משום סיבה שבעולם.

ימים חלפו והיו לשבועות. הכליה של תמי נשתלה בגופו של הילדון בן הארבע והפכה את חייו על פיהם. היום כולכם יכולים לראות אותו, זאטוט שובב שמטפס במהירות האור על סולם המגלשה, שמעתיק את נשמת כל האימהות האחרות כשהוא נתלה ביד אחת במרומי המתקן הגבוה ביותר, ילד ככל הילדים.

ואף אחת מן האימהות ההן לא חולמת לדמיין מה עבר על הילד הזה רק תקופה קצרה קודם לכן, כי הוא חי כל כך, ושמת. ואיפה מכונת הדיאליזה ההיא, שתבוא ותגזול ממנו את מעט האנרגיות שנותרו?

היא איננה, נשארה הרחק מאחור, בזכות תמי. ותמי? היא ובעלה החליטו בתחילת התהליך לשמור על הסיפור כולו בסוד. אפילו בני משפחה קרובים מאוד לא היו שותפים לתרומה.

רק ראשי ארגון 'מתנת חיים' הצליחו לגרום לה להסכים להיחשף, ורק כדי לעודד אנשים נוספים לתרום כליה, להציל חיים נוספים. אלמלא כך, לא היינו יודעים על כך עד עצם היום הזה.

ומה עם התחזיות המפוקפקות של הרופאים? הן שולחות אותנו היישר אל הפרולוג המשמח.

מאז התרומה נולדו לתמי שני ילדים נוספים, ומדי פעם היא זוכה לראות את הילד הקטן שגדל כבר בינתיים, משתולל לו בניה בחופשיות מאושרת, עם הכליה שלה-שלו.

היא ישבה שם, בצומת הדרכים. רואה את הסבל ועיניה כלות.

ארבעה ילדים סובלים, משפחה אחת שהניסיון נחת לפתחה, אין ספור טיפולי דיאליזה.

ואולי ההתמקדות הזאת, הטכנית, בנתונים מספריים יבשים, היא צורת ההתמודדות היחידה האפשרית מול ארבעה ילדים שחווים סבל יומיומי בלתי נתפס.

איך מרגישים הורים לארבעה ילדים כאלו, כשהם שוב באים והולכים בין טיפולי הדיאליזה האינמיים, וזוללי הכוחות והחיוניות?

מה עובר על ילדים כאלו, כשהאח הגדול מותש מהטיפול של אתמול, שניים נוספים מתעוררים בבהלה מסיטו לילי מבעית שמככבת בו המכונה ה'אדומה-אדומה' הזו, והקטן כבר לא מתלונן בכלל, פשוט כי אין בו כוח עוד?

ותמי, המזכירה הרפואית מקופת החולים, ישבה שם בצומת הדרכים. רואה זוג הורים וארבעה ילדים וכליות. בוחנת כליות כושלות ולב סובל. ועיניה כלות.

מי יודע כמה נשים ואנשים עמדו שם, כמוה, בלב מתמוסס. נאנחו עמוקות, אולי אפילו נשאו תפילה קצרה או יותר, וזהו.

כולם ראו, ריחמו עד אין קץ ונשאבו אל היוזמים התובעני, אל המרוץ של בוקר-לילה-ושבו בוקר ושוב לילה, ושוב אבל תמי לא.

מאז שהכרתי אותה ידעתי שהיא אשת חסד אחת ויחידה. תמיד התבוננתי מהצד בהערכה אין קץ בכל הפעמים הרבות בהן שלחה את בנותיה, נכדותי, לעזור בבתי יולדות טריות. תמיד התפעמתי מהגמ"חיים הרבים והחשובים שהיא יזמה ותפעלה אצלה בבית.

ועדיין, לא ידעתי עד היכן מגיעה דרגת החסד שלה. לא ידעתי עד כמה ליבה פתוח וער.

מזכירה רפואית רואה הרבה, שומעת הרבה, שותקת הרבה.

תמי ראתה ושתקה. שתקה עד שלא יכלה לשתוק עוד. היא ראתה לנגד עיניה את ארבעת הילדים הכאובים מטיפולי דיאליזה שאין להם סוף או תקווה, לקחה איתה את הכאב הביתה גם הרבה אחרי שעות העבודה. נשאה את הסבל איתה לשעות אחר הצהריים והערב, צורת אותו תחת הכרית גם רגע לפני שעיניה נעצמות.

וליבה הפתוח מרגיש כל כך את הכאב של ארבעה ילדים חסרי אונים, מחליט לשים לו סוף, ככל שיהיה הדבר תלוי בה.

"אני תורמת להם כליה", היא הודיעה, נחושה.

"אבל את אמא לילדים קטנים!" ניסה בעלה - בני - לומר לה. אי אפשר להניח ללב להיות מעורב כך בכל מקרה שמזמן את עצמו מול דלפק העבודה". והוא חושש לה, לאשתו.

אך תמי לא חזרה בה. ליבה לא נתן לה להמשיך ביוזמים השגרתי כשארבעה ילדים מתענים.

אשת החיל:
תמי נאמן

גיל:
40

מקום מגורים:
ירושלים

ממליצה:
עופרה בולב,
חמותה

לבחירתה
של תמי נאמן
ל'אשת חיל'
הקישו

7